

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/92/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619200502
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6619200502.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, predtým Y.Y. L., a.s., so sídlom H. X. X, XXX XX L., A.: XX XXXXXX, proti žalovanej: H.. F.A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. XXX/X, Z., o zaplatenie 626,06 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti platobnému rozkazu Okresného súdu Lučenec č. k. 12Csp/10/2019 - 48 zo dňa 27. 02. 2019 vo výroku o trovách konania, takto

rozhodol:

I. Platobný rozkaz Okresného súdu Lučenec č. k. 12Csp/10/2019 - 48 zo dňa 27. 02. 2019 vo výroku II. o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým platobným rozkazom Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“) uložil žalovanej povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi (jeho právneho predchodcovi) sumu 626,06 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z tejto sumy od 21. 12. 2018 do zaplatenia alebo v tej istej lehote podať odpor s vecným odôvodnením na tamomšom súde (výrok I. platobného rozkazu). Výrokovou vetou II. okresný súd uložil žalovanej povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 37,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 119,14 Eur na účet zástupcu žalobcu. Platobný rozkaz bol vydaný konajúcim zákonným sudcom.

2. Dňa 19. 03. 2019, t.j. v zákonom stanovenej lehote, žalovaná podala na Okresnom súde Lučenec osobne písomné podanie označené ako „Odpor proti platobnému rozkazu a zároveň odvolanie proti výroku o náhrade trov konania“. V obsahu uvedeného uviedla, že uznáva svoj dlh voči žalobcovi, no v priebehu doby nepravidelného splácania jej dlhu nastali u nej finančné problémy, a to z dôvodu že v roku 2010 prekonalala H. J. a poberá čiastočný invalidný dôchodok 174,70 Eur. Uviedla, že žiada o splátkový kalendár a tiež o odpustenie vyplatenia trov konania.

3. S uvedeným podaním žalobkyne sa z časti vysporiadal súd prvej inštancie, ktorý posúdiac podanie žalovanej podľa jeho obsahu i názvu, posúdil ako odpor proti platobnému rozkazu a tento uznesením č. k. 12Csp/10/2019 - 68 zo dňa 01. 04. 2019 odmietol podľa § 267 ods. 2 písm. c/ CSP ako odpor podaný bez vecného odôvodnenia.

4. Na rozhodnutie o odvolaní žalovanej (t.j. totožnom písomnom podaní namietajúce výrok II. predmetného platobného rozkazu o trovách konania) proti rozhodnutiu o trovách konania obsiahnutom v platobnom rozkaze súd prvej inštancie predložil vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolaciemu. V dôsledku uvedenej skutočnosti odvolací súd rozhodoval o odvolaní žalobkyne proti výroku II. platobného rozkazu zo dňa č. k. 12Csp/10/2019 - 48 zo dňa 27. 02. 2019 o trovách konania.

5. Odvolací súd predovšetkým uvádza, že ako predbežnú musel posúdiť otázku prípustnosti odvolania proti výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol súčasne o nároku na náhradu trov konania a aj o samotnej výške náhrady trov konania v platobnom rozkaze, ako aj to, či o tomto odvolaní má rozhodnúť krajský súd alebo priamo súd, ktorý napádaný platobný rozkaz vydal. Je zrejmé, že napádaným výrokom platobného rozkazu súd súčasne rozhodol o nároku na náhradu trov konania, aj o samotnej výške náhrady trov konania. V zmysle § 265 ods. 1 posledná veta CSP výrok o trovách konania sa na účely konania o platobnom rozkaze považuje za uznesenie. V súlade s ustanovením § 357 písm. m/ CSP je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Ustanovenie § 262 ods. 2 CSP stanovuje výlučnú právomoc na rozhodnutie o výške náhrady trov súdnemu úradníkovi. Postavenie vyššieho súdneho úradníka definuje zákon č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch s tým, že v zmysle § 3 ods. 1, je vyšší súdny úradník oprávnený vykonávať úkony súdu v civilnom procese, správnom súdnom procese, v trestnom konaní, v konkurznom konaní a inú činnosť súdu v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. V zmysle § 3 ods. 5 môže vyšší súdny úradník konať a rozhodovať samostatne, t.j. vo vlastnom mene, len na základe poverenia sudcu a v zákone, resp. v rozvrhu práce vymedzenom okruhu. Treba tiež podotknúť, že pravidlo formulované poslednou vetou § 174 ods. 1 OSP, predchádzajúceho civilnoprocesného predpisu („opravným prostriedkom len proti výroku o trovách konania je odvolanie, o ktorom bez pojednávania rozhodne súd, ktorý platobný rozkaz vydal“) sa v CSP nezachovalo, a teda prípadné odvolanie voči trovám v platobnom rozkaze by preto muselo byť prejednané odvolacím súdom, ktorý by bol povinný posudzovať nielen nárok, ale aj samotnú výšku trov uvedených v platobnom rozkaze. Tak ako to vyplýva nielen z vyššie citovaného Zákona o súdnych úradníkoch, ale aj z Ústavy SR, podľa ktorej nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, nemôže byť sudcovi odňatá možnosť rozhodnúť o nejakej čiastkovej otázke vo veci, ktorá mu bola na rozhodnutie pridelená, keď je výlučne len na zákonom sudcovi, či na rozhodnutie o tejto čiastkovej otázke poverí inú osobu (vyššieho súdneho úradníka, tajomníka), ak je to podľa zákona, resp. rozvrhu práce prípustné, alebo si vymieni o tejto čiastkovej otázke rozhodnúť sám.

6. Podľa § 265 ods. 1 CSP má súd v platobnom rozkaze uložiť, aby žalovaný zaplatil pohľadávku a trov konania. Pri subsidiárnom použití § 262 ods. 1 a 2 CSP by teda platobný rozkaz mal doslovne obsahovať len výrok, ktorým by sa uložila žalovanému len povinnosť zaplatiť pohľadávku a náhradu trov konania a vyslovilo sa, že o výške náhrady trov konania sa rozhodne samostatným uznesením, čo je však v priamom rozpore s ustanovením § 265 ods. 1 CSP, podľa ktorého sa platobným rozkazom v lehote 15 dní uloží žalovanému zaplatiť okrem uplatnenej peňažnej pohľadávky alebo jej časti, aj náhradu trov konania. Preto podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné vykladať ustanovenie § 265 ods. 1 CSP ako lex specialis k ustanoveniu § 262 ods. 1, 2 CSP. Tak ako to uviedol odvolací súd už vyššie, výrok o trovách konania sa na účely konania o platobnom rozkaze považuje v zmysle § 265 ods. 1 posledná veta CSP za uznesenie. Je preto možné toto uznesenie (platobný rozkaz), ak bude ukladať povinnosť zaplatiť konkrétnu sumu náhrady trov, vnímať z hľadiska opravných prostriedkov tak, že tento platobný rozkaz - pre potreby odvolania voči jeho trovám, uznesenie v sebe spája uznesenie podľa § 265 ods. 1 a 2 CSP, teda je proti nemu súčasne prípustné odvolanie (§ 357 písm. m/ CSP), pokiaľ sa týka posúdenia otázky, kto a komu je povinný nahradiť trov konania a z akého dôvodu a v akom rozsahu, ako aj sťažnosť, pokiaľ sa týka posúdenia samotného vyčíslenia náhrady trov konania. V tejto prejednáwanej veci neprichádza do úvahy ten výklad, že rozhodnutie je obsahovo len uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP, teda je proti nemu prípustná len sťažnosť, nakoľko vo veci nerozhodol vyšší súdny úradník, ale priamo sudca.

7. Zároveň je podľa odvolacieho súdu potrebné poukázať na základný princíp vyjadrený v čl. 4 CSP, podľa ktorého, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšie k posudzovanej právnej veci. Ak takéhoto ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

8. Poukazujúc na uvedené preto aplikujúc článok 4 CSP, reflektujúc na zákaz odopretia spravodlivosti, odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tak, ako to odvolací súd uviedol vyššie, odvolanie prípustné, preskúmal odvolací súd platobný rozkaz v jeho napadnutej časti

- vo výroku o náhrade trov konania v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379, § 380 CSP a bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozhodnutie súdu prvej inštancie - platobný rozkaz, v jeho napadnutej časti vo výroku II. o náhrade trov konania v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie predmetným platobným rozkazom zo dňa 27. 02. 2019 jednak výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 626,06 Eur s úrokom z omeškania a osobitným (napadnutým výrokom II., ktorý je predmetom rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu) uložil žalovanej taktiež povinnosť v lehote do 15 dní nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 37,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 119,14 Eur na účet zástupcu žalobcu.

11. Vzhľadom na charakter rozhodnutia - platobného rozkazu, ako výsledku zrýchleného rozkazného konania, uvedený druh rozhodnutia neobsahuje odôvodnenie.

12. V podanom odvolaní žalovaná k povinnosti náhrady trov konania uviedla odvoláciu námietku len v rozsahu, že žiada o „odpustenie vyplatenia trov konania“ z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, keďže je poberateľkou čiastočného invalidného dôchodku. Žalovaná v podanom odvolaní tak nenamietala uloženie povinnosti súdom nahradiť žalobcovi trovy konania v určitej súdom určenej výške, t. j. nenamietala nesprávnosť výšky trov konania, ale žiadala o „odpustenie“ jej uloženej povinnosti náhrady trov. Odvolací súd uvádza, že právna úprava obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku obsahuje, pomerne striktné kritériá pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania. V zmysle uvedenej dikcie súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania v zásade vychádza už len z procesného úspechu strán v spore a priznáva či nepriznáva náhradu trov konania v závislosti od meritórneho rozhodnutia a z neho vyplývajúceho úspechu či neúspechu tej-ktorej strany sporu. Určitú možnú modifikáciu aplikovania pomeru úspechu či neúspechu strán sporu umožňuje len ust. § 257 CSP, umožňujúce súdu výnimočne nepriznať náhradu trov konania inak (sčasti alebo úplne) úspešnej strane sporu, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

13. V prejednávanej veci bola žalovaná v celom rozsahu procesne neúspešná, nakoľko konajúci súd prvej inštancie vydal platobný rozkaz, ktorým žalobkyni uložil povinnosť plniť v takom rozsahu, v akom sa žalobca, resp. jeho právny predchodca, domáhal v podanej žalobe.

14. Vychádzajúc teda z vyhodnotenia procesného úspechu žalobcu a procesného neúspechu žalobkyne, súd prvej inštancie správne uložil žalovanej povinnosť náhrady trov konania, pričom predmetným odvolaním napadnutým rozhodnutím rozhodol zároveň o nároku, ako aj o výške trov konania. Odvolací súd posúdiac odvolanie žalovanej podľa obsahu bez toho, aby táto výslovne uviedla, že sa domáha aplikácie ust. § 257 CSP, posúdil a vyhodnotil, že v odvolaní žalovanej nie sú uvedené žiadne také okolnosti, ktoré by mohli byť vyhodnotené ako dôvody hodné osobitného zreteľa, z ktorých súd výnimočne náhradu trov konania procesne úspešnému účastníkovi konania (strane sporu) neprizná. Odvolacia námietka spočívajúca v tom, že žalovaná, ako povinný subjekt na náhradu trov konania, je poberateľkou čiastočného invalidného dôchodku vo výške 174,70 Eur, a to bez uvedenia, či táto suma je jediným príjmom žalovanej, nepredstavuje taký dôvod hodný osobitného zreteľa, na základe ktorého by bolo možné rozhodnúť v intenciách podaného odvolania žalovanej. Uloženie povinnosti náhrady trov konania je potrebné chápať ako nevyhnutnú sankciu procesne neúspešnej strany sporu za to, že oprávnený subjekt (druhá sporová strana) sa musela domáhať svojho práva v konaní pred súdom. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil procesný úspech žalobcu v konaní a zároveň procesný neúspech žalovanej v konaní a tejto uložil správne povinnosť náhrady trov konania žalobcovi.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd platobný rozkaz súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o trovách konania potvrdil ako vecne správny.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a konštatoval, že žalovaná, ktorá odvolacie konanie podaním odvolania iniciovala, nebola v odvolacom konaní úspešná ani sčasti, a preto by žalobcovi ako procesne úspešnej strane sporu v celom rozsahu prináležal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak, keďže

žalobcov v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy preukázateľne nevznikli (k odvolaniu žalovanej sa nevyjadril, neplatil súdny poplatok), odvolací súd rozhodol tak, že žalobcov nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

17. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).